

Chương 20

Yêu Trong Cõi Chết

Đúng lúc đó tiếng chân người vang lên bên ngoài.
Mấy đại hán vận áo lam tay xách giỏ trút đi thẳng vào từ đường.
Đại hán đi đầu, đảo mắt nhìn quanh, cao giọng hỏi:

- Có chủ nhân ngôi từ đường này ở đây chăng?

Liễu Đạm Yên và Phương Tân đâu còn tâm tư nào để ý đến họ?

Lâm Nhuyễn Hồng đáp:

- Không!

Đại hán tiếp:

- Các vị nghỉ chân cũng đã lâu rồi, vậy hãy ra đi nhường cho bọn tại hạ!

Đại hán nói năng có lễ độ, song có vẻ cao ngạo.

Đang bức vì chưa tìm được cơ quan, càng thêm bức vì bị quấy nhiễu, Liễu Đạm Yên nổi giận, cười lạnh, quay mình bước ra, đón chặn trước mặt đại hán, hai tay chống nạnh, hét:

- Người cút đi cho ta nhờ!

Đại hán thấy vị "cô nương" hung hăng quá, bất giác sửng sờ.

Thừa dịp đại hán không đề phòng, Liễu Đạm Yên vươn một tay chụp cổ tay hắn, đồng thời tay kia hất tung hắn lên không, bay trở ra ngoài.

Ba đại hán vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, nhao nhao lên.

Liễu Đạm Yên cười lạnh:

- Các người muốn ...

Hắn chưa dứt câu, đại hán bị quăng bay trở lại.

Liễu Đạm Yên sửng sờ, cứ tưởng là đại hán có thuật khinh công cao diệu, ngưng ánh mắt nhìn ra, phát hiện đại hán bị một lão nhân ở ngoài xa, hứng lấy tung ngược trở lại.

Lão nhân đó hơi gù lưng, mặt đầy râu ria, tay chân dài và to lớn, trông oai mãnh vô cùng.

Đôi mắt của lão sáng và to, tròng lên chớp chớp, khói bốc bừng bừng.

Lão hét:

- Có phải người động thủ chăng?

Giọng nói của lão vang rền như sấm.

Phương Tân trông thấy lão nhân, biến sắc mặt, không còn tâm trí nào tìm cơ quan nữa, chẳng nói chẳng rằng, bế Phương Dật lên, vọt mình qua khung cửa sổ.

Liễu Đạm Yên biết là gặp phải tay dữ, song không ngán, cười lạnh:

- Tự nhiên là ta! Nếu người không tin, ta quăng thêm một tên nữa cho người xem!

Lão nhân gù nổi giận:

- Hay chưa! Đành là bọn chúng không hỏi rõ ràng, lại bảo các người đi chỗ khác, là điều quá đáng, song người đâu thể tùy tiện động thủ được.

- Nhưng ta động thủ rồi đó, rồi sao?

Lão nhân gù vung hai cánh tay, râu tóc dựng lên, mười ngón tay xoè đủ, chụp tới lại thu tay về, rồi quát:

- Cút! Cút! Người là một nữ nhân, lão phu không muốn động thủ với người!

Liễu Đạm Yên chưa kịp đáp, Lâm Nhuyễn Hồng vụt biến đổi thái độ, cười một tiếng, đáp thay:

- Ai bảo Liễu huynh là nữ nhân? Bất quá nam nhân vận y phục nữ nhân đó thôi!

Lão nhân gù sững sờ một giây, hỏi:

- Thật vậy?

Liễu Đạm Yên biết rõ Lâm Nhuyễn Hồng cố ý châm ngòi cho lửa cháy, nên vừa nói đáp với người này mà cũng để dọa người kia.

Lão nhân gù ngẩng mặt lên không, bật cười cuồng dại:

- Hay cho tiểu tử! Hay lắm!

Hai bàn tay cứng như sắt, to bằng chiếc quạt cùng bay ra, ngón sẽ thành móng chụp vào Liễu Đạm Yên.

Liễu Đạm Yên lách mình tránh né, hoành tay chop vào mạch môn của lão nhân hét:

- Bay ra!

Ngờ đâu, lão nhân như cây sắt mọc rễ ăn sâu vào lòng đất, hấn dùng toàn lực mà chẳng khác nào con thạch sùng toan đẩy cho ngã một chiếc cột.

Bất giác, Liễu Đạm Yên kinh hãi, biết là gặp phải một cao nhân, bản lĩnh trên chỗ ức độ của hấn.

Lão nhân bật cười ha hả:

- Kẻ bay ra chính là người đó!

Hai tay lão vung lên, thân hình lão như nhóng cao lên mấy tấc.

Liễu Đạm Yên đột nhiên cảm thấy con người của đối tượng lớn lên một phần cổ tay cũng nở to, làm cho nắm tay của hấn bung ra, không còn kèm cứng cổ tay của lão nhân như trước.

Hấn hoảng kinh, toan rút tay về, biến chiêu công tiếp, nhưng một đạo kinh lực đã chuyển sang bàn tay đó rồi.

Lực đạo chuyển qua, tung cuộn cuộn như thác nước đổ xuống triền.

Liền đó Liễu Đạm Yên bị đạo kinh lực tung lên, bắn tuôn ra ngoài, rơi xuống cách mấy trượng, kêu một tiếng bình.

Hấn nghe toàn thân đau đớn như dầm, mường tượng xương nát, thịt tan. Hấn nổi giận, đưa tay vào mình để lấy ám khí, nhưng nhìn vào trong, thấy lão nhân cười lớn, oai mãnh tựa thiên thần bỗng nhớ đến một người.

Lập tức, hấn lấy tay ra, cắn răng gượng đứng lên, quýnh quáng chạy đi.

Lão nhân nhìn Lâm Nhuyễn Hồng, hỏi:

- Hắn đã đi rồi sao người còn đứng đây?

Lâm Nhuyễn Hồng vừa sợ vừa mừng, đáp nhanh:

- Tại hạ là ...

Bỗng, y cảm thấy tối mắt.

Một bóng người vừa xuất hiện, đứng tại khung cửa, che ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào.

Người vừa xuất hiện vận chiếc áo dài bằng bố thô màu lam, áo mở nút bày ngực, miệng nhếch nhưng không cười, đôi mắt sắc lạnh, luôn luôn chớp.

Lâm Nhuyễn Hồng hết sức mừng rỡ, vội sụp mình lạy liền:

- Lam Đại Tiên Sanh!

Lam Đại Tiên Sanh bước nhanh tới, nâng Lâm Nhuyễn Hồng đứng lên, cười vang:

- Cố nhân gặp nhau, cần gì phải làm trọng lễ!

Lâm Nhuyễn Hồng nghiêng mình:

- Cách mặt đã lâu, gặp lại tiên sanh, trông tiên sanh vẫn trường kiện như ngày nào! Tại hạ hoan hỉ vô cùng!

Lam Đại Tiên Sanh lại cười lớn:

- Tuy không gặp nhau qua một thời gian khá lâu, lão hăng nhớ đến tòa Giang Nam Võ Sĩ Đường của lão đệ! Thiết lão nhị ơ! Đó là một địa phương đáng thưởng ngoạn lắm! Lão có đến đó lần nào chưa?

Lão nhân gù, chính là Thiết Đà, chớp mắt, cười ha hả:

- Thế ra các người là chỗ quen thân! Suýt chút nữa lão phu lầm rồi!

Họ cười nói với nhau một lúc, bọn áo lam đã dọn rượu thịt mang theo trong chiếc giỏ trúc, bày la liệt trên nền.

Thiết Đà cười lớn:

- Nếu không có cuộc ước hẹn với Triển tiểu huynh đệ, thì ta và người bất tất phải đi đâu làm gì, cứ tìm một chỗ nào đó, đánh nhau một trận cho sướng!

Lâm Nhuyễn Hồng nghe nhắc đến Triển Mộng Bạch, thoáng giật mình, song chưa nói gì!

Lam Đại Tiên Sanh bủ môi:

- Sướng cái quái gì! Đánh nữa thì người bại nữa, càng thêm tức chớ sướng gì mà mong! Ta không muốn đánh bại người, khổ nỗi ta lại không thể bại!

Bị Lam Đại Tiên Sanh chọc tức, Thiết Đà phát cáu, hét lên:

- Lão thất phu! Chúng ta đánh ngay hôm nay! Tại đây không cần chờ lúc nào khác cả!

Sẵn cầm chiếc đùi gà trên tay, lão vung đùi gà đánh sang Lam Đại Tiên Sanh liền.

Đùi gà có bao lớn nhưng nó chứa đựng cả công lực của lão tất phải mạnh và nặng, nên rít gió vù vù.

Lam Đại Tiên Sanh né tránh, đùi gà bay luôn, chạm vào tường, làm vỡ vụn mấy phiến đá, bắn tung toé.

Lâm Nhuyễn Hồng kinh hãi cực độ.

Thiết Đà đứng lên, đánh ra luôn mấy chiêu, chén, bát, bình rượu, đổ vỡ loảng xoảng, thịt bắn tứ tung.

Lâm Nhuyễn Hồng càng kinh hãi hơn, song bọn đại hán áo lam thì thản nhiên như thường, họ quá quen với cảnh đó rồi.

Gió dậy vụt vũ quanh từ đường, gió quét y phục của Lâm Nhuyễn Hồng bay phần phật, y như đứng hứng một cơn mưa gió bão bùng, tai ù, mắt hoa, đầu choáng váng.

Y mãi mê xem, dần dần quên hết mọi việc, quên Triển Mộng Bạch, quên luôn Tần Cơ.

*
* *

Trở lại chuyện Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch đang lúc muôn phần nguy khốn chỉ còn nằm bất động chờ chết.

Bỗng, một người chui vào gầm bàn, Tiêu Phi Vũ giật mình, nhận ra là Hỏa Phượng Hoàng.

Nàng hết sức kỳ quái, tự hỏi liễu đầu này vào đây để làm gì. Trong tâm, nàng dành sẵn ba tiếng xú liễu đầu để tặng Hỏa Phượng Hoàng, song chưa kịp nói ra.

Dịp đó đã đến, nhưng nàng chưa kịp nói.

Nàng chờ xem Hỏa Phượng Hoàng làm gì kế tiếp.

Hỏa Phượng Hoàng đưa tay mó mó vào bức thờ một lúc, một tiếng cách vang lên, cục đá vụn bày một lỗ trống.

Bên trong lỗ hổng, là một cái hang.

Trong hang tối mò, đưa bàn tay không thấy ngón.

Hỏa Phượng Hoàng lập tức bế hai người, lăn xuống hang.

Tiêu Phi Vũ không động dậy được, nên để rơi người xuống đau không tưởng nổi.

Lại một tiếng cách nữa vang lên, cửa bên trên đóng kín lại.

Tiêu Phi Vũ thoát khỏi tay Liễu Đạm Yên, hết sức mừng rỡ, song bức bội vì bóng tối quá dày quanh nàng.

Không lâu lắm, một tiếng xạch lại vang lên, lòng hang sáng tỏ.

Thì ra Hỏa Phượng Hoàng bật lửa. Lúc đó, nàng bế Triển Mộng Bạch bên mình.

Tiêu Phi Vũ nổi ghen, thầm mắng xú liễu đầu không ôm mình mà lại ôm Triển Mộng Bạch.

Nhưng, tưởng lại người ta cứu mạng mình, sao lại mắng thầm họ.

Nàng nhìn Hỏa Phượng Hoàng cười dịu.

Nhờ ánh lửa, Tiêu Phi Vũ mới thấy rõ nơi đó là một gian địa thất trang trí rất chỉnh tề.

Nơi vách, có gắn đèn đồng, Hỏa Phượng Hoàng đặt Triển Mộng Bạch xuống nền, đốt đèn lên, rồi dùng chân đá vào người Tiêu Phi Vũ, giải huyết cho nàng.

Huyết đạo được giải khai, Tiêu Phi Vũ vụt đứng lên, mắng:

- Xú liễu đầu! Tay đầu không dùng, lại dùng chân?

Đến lúc đó, nàng mới xì ra ba tiếng xú liễu đầu!

Hỏa Phượng Hoàng nghe nhói ở con tim, bình sanh nàng tự hào là mình rất đẹp, bây giờ nghe người ta cho mình xấu xí thì còn gì đáng hận bằng?

Nàng phần nộ.

Song phần nộ rồi làm gì đây? Bất giác nàng bật khóc.

Tiêu Phi Vũ sững sốt, biết mình quá đáng, vội tạ lỗi:

- Đáng trách cho ta quá! Người giải nạn cho ta, người giải huyết cho ta, ta phải cảm kích người! Người đừng giận, hãy tha thứ cho ta!

Hỏa Phượng Hoàng trừng mắt nhìn Tiêu Phi Vũ, càng nhìn càng nhận ra đối phương đẹp hơn nàng gấp bội, bất giác nàng rơi lệ thốt:

- Phải! Ta là một xú liễu đầu!

Lần thứ nhất trong đời, nàng nhận mình xấu xí hơn người khác!

Tiêu Phi Vũ cũng biết là mình ác lắm mới gọi đối phương như vậy, hấp tấp cười, vuốt ve:

- Ta nói đùa để trêu nhau thôi, chứ thực ra thì người là một mỹ nhân, hoàn toàn xứng đáng với danh từ mỹ nhân! Người chẳng biết chứ gia gia ta thường mắng ta là xú liễu đầu đó! Mắng như vậy là mắng yêu, người được mắng phải là xinh đẹp, phải là thơm tho!

Nàng tiếp luôn:

- Bỏ đi cô nương! Đừng lấy làm điều ...

Vô luận nàng nói thế nào, Hỏa Phượng Hoàng cũng đau buồn, cũng hờn.

Lúc đó, Triển Mộng Bạch rên một tiếng.

Nghe Triển Mộng Bạch rên, nàng quay mình, nhìn chàng.

Triển Mộng Bạch cắn chặt hai hàm răng, mặt trắng nhợt.

Mãi đến lúc đó, Tiêu Phi Vũ mới nhớ lại hoàn thuốc do Lâm Nhuyễn Hồng trao cho nàng vừa rồi.

Nhưng bây giờ, cho chàng uống thuốc thì tìm đâu có nước? Do dự một chút, nàng thấp giọng thốt:

- Đường cô nương đừng cười tôi nhé!

Nàng đưa hoàn thuốc vào miệng, nhai cho nát, rồi nhả sang miệng Triển Mộng Bạch.

Hỏa Phượng Hoàng nghe Tiêu Phi Vũ gọi thân mật liền quay đầu nhìn lại.

Nhìn lại rồi thấy cảnh âu yếm đó, nàng lại rơi lệ.

Tiêu Phi Vũ đẹp quá! Thảo nào Triển Mộng Bạch chẳng khuynh tâm hướng trọng về nàng!

Lòng tạt đổ bùng lên, Hỏa Phượng Hoàng rít ra hai hàm răng:

- Được lắm! Cứ âu yếm với nhau đi! Còn sống được phút giây nào, thì cứ âu yếm, kéo muộn!

Tiêu Phi Vũ sững sờ.

Nàng vuốt nhẹ:

- Cô nương đừng trách tôi! Để chúng ta ra khỏi nơi này rồi, tôi sẽ tạ ơn cô!

Hỏa Phượng Hoàng cười lạnh:

- Chúng ta .. Hừ! Đừng ai mong ra khỏi nơi đây!

Tiêu Phi Vũ biến sắc:

- Cô nương nói sao?

Hỏa Phượng Hoàng lạnh lùng:

- Ở đây, không lương thực, không nước uống, ai ở đây rồi thì đừng hòng sống quá nửa tháng! Chúng ta cùng chết, chết tất cả!

Tiêu Phi Vũ kinh hãi:

- Thế ra .. Cô nương chẳng biết cách nào thoát ly nơi đây?

Hỏa Phượng Hoàng với giọng oán độc:

- Không! Ta không biết làm sao để thoát ly nơi này! Còn đập phá toà thạch thất này thì đừng hy vọng vô ích! Vách đá này ít nhất cũng hai thước!

Tiêu Phi Vũ sống sót.

Bỗng, nàng vụt đứng lên, nắm chặt đầu vai của Hỏa Phượng Hoàng run giọng:

- Người biết! Nhất định là người biết! Nhất định!

Hỏa Phượng Hoàng đau lắm, song đã quyết tâm rồi, nàng bất chấp cái đau, bật cười khanh khách:

- Đúng! Ta biết cách! Nhưng ta không nói với người!

Tiêu Phi Vũ rít lên:

- Sao người ác độc thế? Người muốn hại ta, hại luôn Triển Mộng Bạch, chẳng lẽ người hại luôn người?

Hỏa Phượng Hoàng cười cuồng dại:

- Ta còn tiếc gì mạng của ta nữa chứ? Ta muốn chết từ lâu rồi, ta không lấy được Triển Mộng Bạch, thì người cũng đừng hy vọng lấy hần! Cả ba chúng ta cùng chết tại đây!

Tiêu Phi Vũ không còn nghi ngờ gì nữa, Hỏa Phượng Hoàng liều rồi! nàng điên loạn mất rồi!

Tiêu Phi Vũ nổi giận, hét:

- Người không nói, ta sẽ hành sống người, hành hạ đến khi nào người chết thì thôi!

Nàng bóp mạnh tay hơn.

Hỏa Phượng Hoàng đau không tưởng nổi, vẫn cười, tiếng cười nàng quái dị, mừng tượng tiếng dã thu vang.

Nàng nói:

- Cứ bóp mạnh! Cứ dụng lực! Ha ha! Nghĩ lại ta rất ngu, quá ngu! Phải chi ta để người ở bên ngoài!

Tiêu Phi Vũ cuối cùng rồi cũng buông tay.

Hỏa Phượng Hoàng khích:

- Động thủ đi chứ! Sao người buông tay?

Tiêu Phi Vũ dậm chân, bỏ Hỏa Phượng Hoàng, bước đến vách, chợt thấy hai mảnh gương gắn nơi đó, dường tượng máu chốt cơ quan.

Nàng hết sức mừng, cấp tốc bước tới, chụp hai mảnh gương, xoay.

Gương không nhích động.

Thất vọng, nàng chồm lên, nhìn vào mặt gương, suýt buột miệng kêu lên kinh ngạc.

Cảnh tượng trên từ đường hiện rõ trong gương.

Tám gương Tiêu Phi Vũ nhìn vào là tám sau cùng, phản ảnh đầy đủ những diễn tiến bên trên.

Nàng kinh ngạc, nhưng lại hết sức hoan hỉ.

Lúc nàng nhìn vào gương, chính là lúc Liễu Đạm Yên bị quăng qua cửa sổ, bay ra ngoài.

Có Thiết Đà đến, có cứu tinh rồi!

Bất giác nàng gọi to:

- Thiết Đà nhị thúc. Thiết Đà nhị thúc!

Nhưng, thạch thất ở dưới sâu rất xa, vách lại dày, dù nàng la hét khàn giọng, người bên trên vị tất nghe rõ?

Hỏa Phượng Hoàng cười khanh khách:

- Cứ gọi! Cứ la hét! Hét đến tét cuống họng cũng chẳng ai nghe mà cứu người đâu! Ta khuyên người nên bình tĩnh mà chờ chết là hay hơn hết.

Tiêu Phi Vũ rùng mình ngồi xuống.

Nàng còn một điểm hy vọng cuối cùng, là Lâm Nhuyễn Hồng sẽ nói hết sự tình, và Thiết Đà sẽ tìm cách cứu nàng.

Bên trong, hai người đánh nhau tưng bừng, bên ngoài, có hai người đi tới.

Hai người đó vận áo màu xanh, dài đến gối, vớ cao, giày thuộc loại các sư tăng dùng, tay cầm trượng.

Trượng dài hơn tám thước, đen nhưng không sáng loáng.

Cả hai có mang một chiếc bao nơi lưng, cùng đội nón trúc, nón có hình thức kỳ quái, dường tượng một cái thúng, chụp xuống che kín mặt mày.

Họ vừa đi vừa động đầu trượng xuống đất, kêu lạch cạch, mắt luôn luôn chớp, tia sáng bắn ra vành nón, rọi ra ngoài như ánh sao.

Họ bước rất nhanh, phải là cao thủ trong vũ lâm mới có bộ pháp đó.

Trong từ đường, cuộc chiến vẫn tiếp diễn ác liệt, gió luôn luôn rít vù vù.

Cả hai đều nghe tiếng gió, cùng nhìn nhau, một trong hai người hỏi:

- Ai ở trong đó mà đánh nhau hăng thế?

Người kia ngưng thần, nghe ngóng một lúc, rồi thốt:

- Võ công khá lắm! Chúng ta vào xem thử!

Thình âm tỏ ra họ cao niên, hơn nữa nghe tiếng gió mà đoán tài năng, quả thật họ là những tay lão luyện trên giang hồ.

Họ đứng tại cửa nhìn vào. Họ không còn muốn bỏ đi nữa, lại vào luôn, đứng qua một góc.

Người trong cuộc không ai lưu ý đến họ.

Chính Lâm Nhuyễn Hồng cũng không nhìn họ.

Thiết Đà đánh hăng quá, khí thế như phá núi, chiêu thức xuất phát rất gấp.

Lâm Đại Tiên Sinh kém oai mãnh, thủ nhiều hơn công.

Người kém kinh nghiệm cho rằng lão yếu thế, song tay lão luyện phải nhận ra là tiên sinh không dốc toàn lực để ứng phó.

Thiết Đà làm gì chẳng nhận ra sự dè dặt chân lực của Lam Đại tiên sinh? vừa đánh, lão vừa hét:

- Muốn đánh nhau, phải đánh cho sướng chứ, sao người còn dành công lực lại, để làm gì? Đánh không thực tình là hèn!

Lam Đại tiên sinh bật cười ha hả:

- Nếu người bức được ta xuất toàn lực, là người có bản lĩnh đó. Ta chỉ sợ người múa may quay cuồng, hò hét vang âm lên, là bất tài đó thôi!

Thiết Đà quát:

- Được rồi! Xem đây!

Lão vung cả hai tay cùng đánh ra một lúc, nhưng chiêu thức phát xuất nửa chừng, lão rút tay tả về, chỉ để nguyên tay hữu đánh tới. Cánh tay đó như dài hơn lúc bình thường độ ba tấc. Chiêu đó có cái tên là Thủ tiêu hỉ trường, thuộc Thông lý quyền pháp, ảo diệu vô cùng.

Đối phương thấy rõ là quyền không tới đích, nhưng quyền vẫn trúng đích như thường, do cái phần xa ba tấc đó.

Lam Đại tiên sinh dù là một cao thủ thượng đỉnh, thấy thế không khỏi kinh hãi, khẽ ấn chân xuống đất, lấy đà vọt về phía hậu xa vị trí hơn ba thước.

Tà áo phát gió rất mạnh, chứng tỏ lão lùi quá gấp.

Thiết Đà lại hét:

- Lùi nhanh đấy! Nhưng chưa hết đâu! Xem đây!

Song quyền bay ra, lão xuất phát luôn ba chiêu thần tốc.

Ba quyền đó, cũng hư hư, thực thực như chiêu đầu.

Lâm Nhuyễn Hồng mãi mê nhìn, càng nhìn càng lo sợ cho Lam Đại tiên sinh.

Nhưng Tiên sinh cứ cười dài như lần trước, tránh né được như thường.

Hai lão nhân đứng nơi góc tường, chừng như ngửa ngáy chân tay, chân dậm thành thịch, tay động trượng cộp cộp, miệng hò hét vang âm lên.

Thiết Đà vọt tung bổng lên không, đáp xuống trước mặt họ, hỏi:

- Bọn ta đang đánh nhau, sao các người dám làm ồn ào?

Một lão nhân lạnh lùng đáp:

- Người sắp bại nên tức uất, tìm kẻ khách mà sanh sự phải không? Nếu liệu không thắng nổi, thì lui lại đi, để bản tăng đánh thay cho!

Lão dám nói thế, là không xem cả Thiết Đà và Lam Đại tiên sinh ra gì.

Thiết Đà sững sốt, nhưng liền sừng sộ:

- Thế ra, người thấy người ta đánh nhau rồi ngứa ngáy phải không? Nếu vậy lão phu không nỡ để cho người thất vọng đâu!

Lam Đại tiên sinh cười lớn:

- Đánh với ta chưa xong cuộc, sao người lại xoay qua kẻ khác?

Lão nhân áo xanh ngẩng mặt lên không, cười ha hả:

- Có sao! Người đã nương tay cho lão ta, mà lão không biết, thế thì bản tăng phải giáo huấn cho lão lập dần cái phúc thiện, bớt hung hăng.

Lão nhích đôi vai, chiếc bao sau lưng rơi xuống đất.

Người kia kêu lên:

- Sư phó! Lão nhân gia cần gì...

Lão nhân áo xanh cười lớn:

- Mấy mươi năm qua rồi, sư phó chưa hề gặp một địch thủ, thì hôm nay cũng nên múa tay múa chân một lúc, cho nó khỏe người ra! Thắng hay bại, không phải là vấn đề!

Thiết Đà nổi giận:

- Thì cứ vào! Nói léo nhéo mãi làm ta phát chán.

Chính lão vùng quyền trước định đánh tới.

Nhưng, một ngọn gió cuốn đến, kêu một tiếng vù, Lam Đại tiên sinh đã đứng trước mặt lão.

Người áo xanh bật cười cuồng dại:

- Bản tăng muốn đánh, miễn có đánh là được, đánh với ai cũng thế thôi!

Lão nhân lùi lại một bước, cất đầu trượng lên, vù qua Lam Đại tiên sinh, ngang khoảng ngực và bụng.

Thế trượng rất nhanh, mừng tượng con độc xà bắn mình ra khỏi hang.

Chỉ nội một ngọn trượng đó, cũng đủ chứng tỏ lão nhân có lai lịch phi thường.

Thiết Đà quát vang lên:

- Lão Lam! Người lui lại! Đừng giành phần của ta!

Lam Đại tiên sinh cười ha hả:

- Người ta muốn giúp người rõ ràng, cho người nghỉ mệt đó, người còn la hét gì chứ?

Lão sợ Thiết Đà bại nơi tay người, nên hứng lấy cuộc chiến.

Thoạt đầu, lão chưa rõ đối phương có sở học như thế nào, nên không dám khinh thường.

Cho nên, tiên sanh phải trác nghiệm trước.

Tiên sanh đánh ra ba chiêu, hư nhiều, thực ít, để xem đối phương ứng phó như thế nào.

Lão nhân chấp hai tay hiệp lại, cầm cứng chiếc trượng. Tay tả vận âm nhu công, tay hữu vận dương cương công, hự lên một tiếng, vung đầu trượng lên ngoài, vẽ ra hơn mười đoá trượng hoa. Đó là chiêu Mãn thiên hoa vũ, lão nhân đánh ra cực kỳ linh ảo, hơn hẳn những cao thủ khác.

Lam Đại tiên sinh buột miệng tán:

- Khá lắm!

Tiên sanh tiến lên liền.

Đối phương là một địch thủ mà tiên sanh không thường gặp trên giang hồ, nhận ra như thế, bất giác tiên sanh phấn khởi tinh thần, nảy ra cái ý sinh tài, vung quyền như mãnh hổ xuất sơn, rồng thiên lướt biển.

Song phương quần nhau một lúc, vẫn ở trong cái thế quân bình.

Thiết Đà không chịu nổi cơn hồng học, hét vang:

- Người có lùi lại không, lão Lam?

Lão vung quyền tiến tới, đánh vào người Lam Đại tiên sinh.

Đồng thời gian, lão phóng luôn hai ngọn cước, tấn công lão nhân áo xanh.

Người áo xanh và Lam Đại tiên sinh kinh hãi, cùng đón chặn chiêu công của Thiết Đà, nhưng họ cũng tấn công lẫn nhau mỗi người một chiêu.

Thế là cuộc chiến tay ba khai diễn, một đánh hai, cùng là địch với nhau, vừa đón bên này, vừa chặn bên kia, mà cũng vừa công luôn cả hai bên.

Đúng là một cuộc chiến không tiền khoáng hậu. Lâm Nhuyễn Hồng trở mắt mà nhìn, cho rằng may mắn lắm mới được dịp mở rộng tầm mắt.

Y đã biết Lam Đại tiên sinh, biết Thiết Đà, song còn người áo xanh kia là ai mà không chịu chường mặt thật?

Trượng pháp của lão ta quả thật tuyệt vời, mỗi chiêu phát xuất đều ác độc như nhau, lại nguy dị vô tưởng.

Người áo xanh bật cười ha hả:

- Sướng! Sướng quá! Đánh xong trận này, là bần tăng có thể quảng trượng mà hưởng thanh nhàn, không còn ngựa ngáy tay chân nữa!

Đây không gian, bóng trượng bay rào rào, mỗi hoa trượng là mỗi đoàn độc đáo.

Thiết Đà cũng kêu lên:

- Ba người đánh nhau, thích thú hơn hai người nhiều, rất nhiều!

Lam Đại tiên sinh cũng hân hoan ra mặt:

- Thú thật! Thú thật!

Tiên sanh hỏi:

- Thiết lão nhị ơ! Đã biết cái lão ấy là ai chưa? Người thử đoán xem!

Thiết Đà thốt oang oang:

- Chỉ cần đánh sướng tay thôi, lão là ai, mặc lão, cần gì biết là ai?

Lam Đại tiên sinh cười vang:

- Thế thì uống cho người mang danh là khách giang hồ từng đi khắp đó đây, mà không nhận ra vị bằng hữu này! Có lẽ người mù cả đôi mắt rồi chăng?

Thiết Đà nổi giận:

- Thế người nhận ra phải không? Thử nói cho ta xem!

Lam Đại tiên sinh vừa đáp vừa đánh:

- Cho người biết, lão ta là...

Người áo xanh cười lớn:

- Hôm nay, chúng ta đánh nhau, cứ đánh cho sướng, đánh xong rồi, mỗi người ra đi mỗi nẻo đường, thế thì nêu tên nêu họ ra là gì?

Lam Đại tiên sinh đồng ý ngay:

- Nói phải đấy!

Tiên sanh đánh ra hai chiêu, rồi tiếp:

- Ta từng nghe, môn ngành công của người rất cao cường, nhưng chưa có dịp tiếp xúc với người lần nào! Bây giờ gặp đây, kể cũng là một hạnh ngộ, vậy người hãy cho thấy một vài cái hay hay, giúp bọn tử có cơ hội mở mắt.

Tiên sanh thốt xong, bắt đầu đánh mạnh hơn trước.

Người áo xanh gật đầu:

- Nói phải đấy!

Lão vung trượng, tạo một khí thế hùng mãnh phi thường.

Thiết Đà nổi giận, quát:

- Hai người cứ giấu diếm, ta cứ mắng!

Vừa lúc đó, bên ngoài cửa, có hai người xuất hiện, hai người đó tiến vào.

Hai người đó, một nam một nữ, nắm tay nhau, thần sắc lộ vẻ kinh hoàng.

Vào đến nơi, thấy có một cuộc đánh nhau, họ còn khiếp đảm hơn, do dự một chút, đánh liều bước vô.

Ba đấu thủ bận giao chiến với nhau nên không để ý.

Lâm Nhuyễn Hồng thấy họ, bất giác kinh hãi, gọi to:

- Lý huynh! Làm sao Lý huynh lại đến đây?

Hai người đó thấy Lâm Nhuyễn Hồng, mừng trên sức tưởng tượng, đi vòng theo vách, đến gần, người nam nắm tay y, thốt:

- Lâm huynh! Hãy cứu tại hạ!

Thì ra, nam nhân là Lý Quán Anh, và nữ nhân đương nhiên là Mạnh Như Tuyết.

Cả hai trốn tránh Ngô Thất, lúc về Đông, lúc qua Tây, khi lên Bắc, lúc xuống Nam, chạy mãi không ngừng.

Trước đó, họ bằng vào cơ trí, còn đùa cợt Ngô Thất, chơi trò cút bắt nguy hiểm.

Dần dần, Ngô Thất theo kịp, cùng lúc càng gần họ.

Gần đây, nghe Đường gia có hỉ sự, giang hồ hào kiệt đến tham dự rất đông, Lý Quán Anh cùng Mạnh Như Tuyết liền vào đất Thục, định trà trộn trong số tân khách, làm lạc mất hành tung cũ, để từ đó, cải biến hành trình, cho Ngô Thất không còn theo dõi nữa.

Ngờ đâu, họ chưa đến Đường phủ, thì Ngô Thất đã theo sát phía sau rồi.

Cả hai kinh hoàng, cùng chạy loạn, không phân phương hướng.

Do đó, họ đến đây, may mắn lại gặp Lâm Nhuyễn Hồng.

Lâm Nhuyễn Hồng cùng hắn là chỗ đồng hương, có đi lại với nhau lúc còn ở tại Hàng Châu.

Bây giờ gặp nhau, họ Lâm tự nhiên phải giúp được phần nào hay phần ấy.

Lâm Nhuyễn Hồng bảo:

- Lý huynh cứ nghĩ một, không phải sợ gì cả! Cứ bình tĩnh mà chờ diễn tiến.

Lý Quán Anh dậm chân:

- Tại hạ không chống lại kẻ đó. Lâm huynh ơi! Có chỗ nào kín đáo chỉ cho tại hạ nấp, chứ nếu không thì...

Lý Quán Anh run người, mặt xám không còn chút máu.

Mạnh Như Tuyết còn sợ hơn hắn nữa!

Bỗng, một tràng cười cuồng dại vang lên bên ngoài, tràng cười chưa dứt, Ngô Thất bước vào.

Bất thành linh, một đoạn trường rít gió kêu một tiếng vù, từ trên đánh xuống đỉnh đầu Ngô Thất.

Ngô Thất kinh hãi, cấp tốc lách mình qua một bên, né tránh rồi quát lớn:

- Kẻ đui nào đó dám trêu vào Ngô gia như thế?

Ngọn côn đó, do đồ đệ của lão nhân áo xanh xuất phát.

Bọn Lâm Nhuyễn Hồng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ! Như vậy là Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết có viện thủ rồi!

Cả ba cùng kêu lên khuyến khích!

Thanh niên đó xách côn hoành thân đứng trước mặt Ngô Thất, bất thành linh hất chiết nón xuống, bày gương mặt thật, đồng thời cao giọng bảo:

- Người nhìn xem, ta là ai!

Ngô Thất nhìn thanh niên một cái, chỉ thấy oán độc ngời lên trong ánh mắt của đối phương.

Lão không nhận ra thanh niên là ai.

Nhưng Lâm Nhuyễn Hồng và Lý Quán Anh lại nhận được, cả hai cùng reo lên:

- A! Dương huynh! Thì ra là Dương huynh!

Thanh niên chính là Thiết Thương Dương Thành.

Dương Thành trầm giọng:

- Người không nhận ra ta? Ta thì nhớ người mãi! Cái hôm đó ở Hàng Châu, tại nhà Tần Sáu Ông, ta bị người đánh một quyền, suýt mất mạng! Giờ đây, đã đến lúc ta phục hận!

Ngô Thất giật mình, nhưng liền bật cười ha hả:

- Bình sanh ta đánh trọng thương biết bao nhiêu người mà kể! Làm sao ta nhớ được một kẻ vô danh?

Lão liếc nhìn Mạnh Như Tuyết, đoạn hét:

- Dám tìm Ngô Thất mà báo cừu, kẻ ra người cũng can đảm đó! Vì cái can đảm của người, ta nhường cho người ba chiêu!

Dương Thành quát:

- Ai cần người nhượng? Xem đây!

Hắn vung trường côn, đầu côn vẽ thành hàng chục đóa hoa, to bằng cái chén, hoa côn bắn tới tấp vào mình Ngô Thất.

Ngô Thất cười lạnh:

- Khá đó! Người có tiến bộ phần nào!

Lão né tránh, lão không nhìn dt mà lại nhìn về phía Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết!

Lý Quán Anh run sợ, biết là nếu rãnh tay một chút, lão sẽ vọt đến liền.

Dương Thành đã đánh đủ ba chiêu, nhưng không chạm đến chén áo của Ngô Thất.

Hắn cũng biết là chưa phải đối thủ của Ngô Thất, nhưng cừu nhân gặp cừu nhân đánh để phục hận, có chết cũng vui.

Ngô Thất nóng lòng muốn kết thúc trận đấu nhanh chóng để còn thanh toán bọn Lý Quán Anh, Mạnh Như Tuyết nên phản công liền.

Lão vung song quyền, lòn qua vầng côn ảnh, đánh vào.

Biết đối phương xuất chiêu độc, Dương Thành thu côn thoái hậu.

Ngô Thất quát:

- Chạy phải không? Chạy đi đâu mà thoát khỏi tay ta được?

Lão lướt lên, chụp đầu trượng, định đoạt lấy, rồi dùng nó mà quật vào đầu Dương Thành.

Bỗng, một ngọn côn vung lên, Ngô Thất giật mình bắn vọt lên không.

Thoát khỏi ngọn côn, lão giật mình, tự hỏi đối phương là ai mà xuất phát một chiêu cực kỳ hiểm độc.

Bây giờ, lão mới đảo mắt nhìn quanh.

Trước mặt lão, đứng chắn Dương Thành, là một lão nhân đội nón trúc, vận áo xanh. Xa xa, nơi một góc, có hai người nữa, đang tử chiến với nhau.

Thân pháp của hai người đang đánh nhau nhanh quá, đến Ngô Thất mà cũng chẳng trông thấy được mặt mày, nên không nhận ra là ai.

Những cao thủ đó, ngày thường không gặp, nhưng hiện tại thì họ quy tụ ở đây khá nhiều, đó là một sự kiện hiếm có, làm cho Ngô Thất hết sức kinh ngạc.

Nhưng, lão phải đối phó với người áo xanh kia, thì giờ đâu mà suy tưởng viễn vông?

Vận chân khí sung mãn nơi đan điền, lão quát:

- Người là ai? Dám gây thù với ta?

Người áo xanh bật cười ha hả:

- Bần tăng với người, thật sự thì không cừu, không oán, song đồ đệ bại trận, thì sư phó phải giải cứu. Chắc người cũng hiểu đó là lẽ đương nhiên chứ?

Vừa đáp, người áo xanh vừa xuất chiêu.

Đường côn biến ảo linh diệu không tưởng nổi.

Bên kia, Thiết Đà đang hăng say với cuộc đấu tay ba, bỗng thấy người áo xanh tách rời, cái thú mất ngay.

Lam Đại tiên sinh cũng chậm tay lại, không còn hào hứng nữa.

Lão mỉm cười, thốt:

- Tạm thời, ta với người ngưng cuộc đấu đi, để xem Ngô Thất đánh với Vô Ảnh Thương Dương Phi một lúc.

Thiết Đà ạ một tiếng lớn:

- Phải rồi! Phải rồi! Lão ta là Vô Ảnh Thương Dương Phi. Thảo nào côn pháp của lão giống thương pháp quá chừng!

Tại cuộc chiến, bây giờ Ngô Thất mới nhận ra đối tượng, bật cười ha hả, thốt:

- Ta cứ tưởng là ai, thì ra là Dương huynh.

Họ chưa nhận người, song họ nhận ra võ công độc đáo của nhau.

Dương Phi cười lớn:

- Cuối cùng, ta cũng bị Ngô lão quỷ phát giác.

Đấu với Dương Thành, một tay rất kém, Ngô Thất định ninh mình có thể hạ gập đối phương, nên không sợ Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết chạy thoát kịp thời.

Bây giờ, đối thủ là kẻ đồng tài đồng sức, cuộc chiến phải dài lâu, có thể nhân đó mà hai oan gia kia chuồn đi, cho nên lão cao giọng gọi Dương Phi:

- Dương huynh! Chúng ta là những bạn già, lâu năm không gặp nhau, vừa gặp nhau, mừng chưa hết, lại đánh chí tử, mình làm vậy chẳng sợ bọn hậu sanh cười chê sao?

Dương Phi cất tiếng sang sảng:

- Thực tâm ta đâu có muốn tranh chấp với người làm gì? Song, người đánh đồ đệ ta một quyền, tung luôn một cước, ta chỉ muốn hấn trả lại người hai món mà hấn đã vay nơi người! Có vậy ta mới làm trọn bốn phận sự phó đối với đồ đệ!

Ngô Thất biết rõ Dương Phi không buông tha, thậm kêu khổ. Nếu như thế này thì làm sao bắt được bọn Lý Quán Anh?

Vừa lúc đó, một bóng người đáp xuống cục trường.

Người đó là Thiết Đà.

Lão ta cười vang:

- Ta giúp các người gây thành cuộc nhiệt náo đó! Dương Phi ơi! Đánh hai không bằng đánh bốn! Cả bốn chúng ta đánh nhau, hấn phải thú vị lắm!

Quay nhanh người, lão tung luôn một quyền sang Lam Đại tiên sinh.

Dương Phi reo lên:

- Hay lắm! Hay lắm! Bốn chúng ta hỗn chiến với nhau một phen, lưu niệm đời đời cho hậu thế làm một giai thoại!

Lão cũng đánh một côn sang Lam Đại tiên sinh.

Tiên sanh dù không muốn tiếp tục cuộc chiến, nhưng cũng không làm sao được trước cái thế chẳng dặng dưng, lão cười lớn, thốt:

- Được! Các vị muốn thì lão phu cũng vào luôn cho vui!

Họ đánh với nhau, như đánh với tử thù, chiêu thức nào cũng trí mạng, ai sơ xuất là chết ngay.

Nhưng nào phải họ có thù sâu oán nặng gì với nhau đâu?

Cả bốn người cùng xuất toàn lực, không gian xoáy thành trốt, cuốn bọn Lâm Nhuyễn Hồng dồn về một góc tường.

Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết mấy lượt đậm chân, toan chuồn song không làm sao vượt nổi áp lực của cả bốn khí thế hợp lại tạo nên, thành ra phải đứng nguyên tại chỗ mà chịu cho gió lạnh quạt vào mặt mày, y phục bay phần phật, suýt rách tét!

Lúc cuộc chiến tay ba thành hình giữa Thiết Đà, Lam Đại tiên sinh và Dương Phi, thì bên dưới thạch thất, Triển Mộng Bạch vừa tỉnh lại.

Viên thuốc do Lâm Nhuyễn Hồng trao cho Tiêu Phi Vũ, là thuốc của Tần Sáu Ông, hiệu nghiệm vô cùng.

Tiêu Phi Vũ và Hỏa Phượng Hoàng đều mừng rỡ.

Tỉnh lại rồi, nhìn quanh, thấy mình ở trong một thạch thất, bên cạnh lại có Hỏa Phượng Hoàng, chàng hết sức kinh ngạc.

Tiêu Phi Vũ, Hỏa Phượng Hoàng hấp tấp đến bên chàng. Cả hai cùng trừng mắt nhìn nhau.

Tiêu Phi Vũ cúi xuống, hỏi:

- Người đã đỡ rồi chứ?

Triển Mộng Bạch mỉm cười, gượng ngồi dậy.

Thấy chàng tự động ngồi được, Tiêu Phi Vũ hân hoan vô cùng.

Nhìn qua lưng của Hỏa Phượng Hoàng, Triển Mộng Bạch thấp giọng hỏi:

- Làm sao chúng ta ở đây? Mà lại có cả Đường cô nương nữa?

Hỏa Phượng Hoàng nghe rõ câu nói của chàng. Hai tiếng "chúng ta", ba tiếng "Đường cô nương", chứng minh rõ rệt sự thân và sơ. Nàng nghe nhói ở tim, răng cắn chặt môi nhưng lệ tuôn tràn.

Trái lại, Tiêu Phi Vũ thì thích thú lắm!

Nàng đáp:

- Sự việc dài dòng lắm! Chúng ta hãy xem cuộc nhiệt náo bên trên đi, rồi thông thả, ta kể cho người nghe.

Họ quen xưng hô như vậy rồi, khó cải sửa lại cho hợp tình, hợp lý.

Vì Triển Mộng Bạch mới tỉnh lại, tâm thần chưa ổn định, Tiêu Phi Vũ chưa dám cho chàng biết họ đang ở trong cảnh tuyệt vọng, nàng đỡ chàng đến trước tấm gương, cho chàng xem cuộc đấu bên trên.

Triển Mộng Bạch chú ý ngay.

Nhân đó, chàng mới thấu triệt sở học của Lam Đại tiên sinh, Thiết Đà, và cả Dương Phi mà chàng chưa hề gặp lần nào.

Chàng lại còn thấy rõ những sơ hở của họ.

Trong cuộc, chỉ có Lam Đại tiên sinh là khổ hơn hết. Người khác chỉ một đánh một, hoặc một đánh hai, riêng lão thì một đánh cả ba.

Tuy nhiên tiên sinh không hề tỏ ra núng thối.

Đồ vật trang trí ngả lỏng chỏng, thất điên, bát đảo, ngã xuống rồi, còn bị cuốn, bị hốt, không ngừng.

Một cảnh tượng cực kỳ hỗn độn!

Người hỗn độn, vật hỗn độn, giả như lão tổ tông họ Đường trông thấy, hẳn lão ta tức uất mà chết cũng nên!

Đúng lúc đó, có tiếng nữ nhân vang lên bên ngoài:

- Người thấy rõ ràng chứ?

Một nam nhân đáp:

- Tiểu nhân thấy rõ lắm! Không thể lầm lẫn được!

Nam nhân đó, chính là Phương Tân.

Liên theo câu nói, một nữ nhân lướt vào từ đường.

Tóc bà ta vắn cao, châu ngọc nơi mình khua chạm kêu loảng xoảng, bà vận chiếc áo đỏ rực.

Triển Mộng Bạch nhận ra ngay là Liệt Hỏa phu nhân.

Vào từ đường rồi, không thấy Lam Đại tiên sinh, bà túm lấy một người, rồi gấp:

- Sư phụ người ở đâu?

Thì ra, bà cất công tìm Lam Đại tiên sinh khắp bốn phương trời, song tiên sinh như con thần long, thoát ẩn, thoát hiện, nên suốt mấy tháng dài, song phương cứ cút bắt lẫn nhau.

Nghe đồn quần hùng tụ hội tại đất Thục, bà lập tức đến nơi, may mắn lại gặp cha con Phương Tân, hỏi ra mới biết Lam Đại tiên sinh đang ở ngôi từ đường này.

Bà bắt Phương Tân dẫn đường đưa bà đi.

Trông thấy thần sắc của bọn đại hán áo lam. Liệt Hỏa phu nhân biết ngay Lam Đại tiên sinh còn quanh quần đâu đó, gần ngôi từ đường này.

Bà quát:

- Các người chỉ hay không chỉ?

Đại hán bị bóp mạnh, đau quá xuất huyệt ướm lưng, kêu lên oái oái.

Hắn kêu lên, Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch nghe rất rõ ràng.

Thì ra, Dương Phi vung ngọn côn, đánh trúng bực đá, mà nơi đó là cơ quan mở đóng địa đạo, tuy không mở được trọn nắp hầm, nhưng cũng nhích nó trịch qua một bên, bày lộ hở độ tắc.

Âm thanh phát ra bên trên, do kẻ hở đó, vọng xuống thạch thất.

Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch mừng không tưởng nổi, toan kêu cứu.

Bỗng, từ bên ngoài cửa từ đường, mấy bóng người tiến nhanh vào.

Thoạt tiên, là Phương Tân, ôm Phương Dật bên mình.

Theo sau, có ba người nữa, Triển Mộng Bạch trông thấy ba người này, vô cùng kinh ngạc!

Một là Tô Siễn Tuyết!

Tô Siễn Tuyết sao lại đi chung với Liệt Hỏa phu nhân? Một sự kiện mà Triển Mộng Bạch không hề tưởng đến!

Nhưng, chàng chưa kinh ngạc bằng trông thấy hai người kia.

Một nữ nhân vận áo đen, hình dáng dung mạo giống Liễu Đạm Yên không sai một điểm nhỏ.

Và một thiếu niên có thân vóc rất cao, chính là người đã tự xưng là chồng của nữ nhân, và Triển Mộng Bạch có gặp một lần tại hậu viện của một toàn sơn trang hoang vắng.

Và chính thiếu niên bị Thiết Đà đuổi bắt khắp bốn phương trời.

Hiện tại, cả hai có vẻ ủ rũ vô cùng. Họ đi theo Tô Siễn Tuyết, mừng tượng sợ bà ta cực độ.

Vốn đã cho rằng Tô Siễn Tuyết là con người thần bí, bây giờ trông thấy bà cùng đi với những người đó, chàng lại càng kinh ngạc hơn, thầm nghĩ:

- Họ có quan hệ gì với nhau?

Tiêu Phi Vũ thì đinh ninh là Liễu Đạm Yên, nàng không nhận ra Tô Siễn Tuyết, nên tưởng Liễu Đạm Yên đi gọi viện thủ đến. Do đó, nàng cũng không dám lên tiếng.

Đại hán bị Liệt Hỏa phu nhân bóp mũi, hết sức đau, đau quá, cuối cùng chịu không nổi, phải chỉ:

- Sư phó ở bên ngoài, đang động thủ! Phu nhân tìm quanh đây sẽ gặp!

Liệt Hỏa phu nhân hét:

- Nói nhảm! Ai dám động thủ với lão chứ?

Đại hán đáp:

- Nghe nói là người trong nhóm Thất đại danh nhân...

Liệt Hỏa phu nhân biến sắc:

- Bọn đó à? Dẫn ta đi gặp!

Bà day qua Tô Siễn Tuyết điểm một nụ cười:

- Hiền muội đi theo ngu thơ không?

Tô Siễn Tuyết cười khanh khách:

- Thơ thơ tìm lão chứ tôi có tìm đâu mà đi theo?

Liệt Hỏa phu nhân nguýt dài, nhưng không hề đỏ mặt, bảo:

- Thế thì ở đây chờ nhé! Thơ thơ sẽ trở lại lập tức!

Bà buộc mấy đại hán đưa bà đi.

Bấy giờ, Tô Siễn Tuyết mới trầm gương mặt, nhìn Phương Tân, hỏi:

- Suốt đời người, người không hề làm một việc gì tốt cả. Hôm nay, bỗng nhiên người đưa đường cho bà ấy đến đây, hẳn phải có dụng ý gì! Người nói cho ta nghe xem!

Phương Tân cúi đầu:

- Tiểu nhân... đâu dám có ý gì!

Lão cũng sợ Tô Siễn Tuyết luôn.

Tô Siễn Tuyết cười lạnh:

- Nếu vậy, người còn chờ gì mà chưa chịu rời nơi này?

Phương Tân ấp úng:

- Tuân... tuân lệnh!

Lão đưa mắt về bụi đá, luyến tiếc lắm, song không thể không đi, thất vọng ôm Phương Dật bước ra.

Tiêu Phi Vũ mắng:

- Lão khốn nạn!

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

- Tại sao những người đó quá sợ Tô Siễn Tuyết như thế?

Phương Tân đi rồi, Tô Siễn Tuyết dịu sắc mặt nhìn Lý Quán Anh, Mạnh Như Tuyết, từ từ hỏi:

- Sao chưa đi đi? Còn chờ Ngô Thất trở lại à?

Lý Quán Anh kinh hãi:

- Tại hạ với phu nhân vốn không quen biết. Sao phu nhân hiểu rõ việc của tại hạ?

Việc của hần, tuy không bí mật gì, song trên giang hồ rất ít người biết.

Tô Siễn Tuyết cười nhạt:

- Những việc mà ít người biết đến, thì ta lại biết!

Bà nói với giọng rất nhu hòa, nhưng lại hàm súc một my lực rất mạnh.

Lý Quán Anh chưa kịp nói gì, Mạnh Như Tuyết đã nắm tay hần, giục:

- Đi! Chúng ta đi thôi!

Bàn tay nàng lạnh quá, giọng nói lại run run. Nàng sợ hãi cực độ.

Rồi cả hai chào Tô Siễn Tuyết, dẫn nhau đi liền.

Bỗng, Tô Siễn Tuyết gọi:

- Khoan đi!

Lý Quán Anh dừng chân:

- Phu nhân còn điều chi phân phó?

Tô Siễn Tuyết hỏi:

- Hai người định đi đâu cho khỏi tay Ngô Thất? Trừ ra lão chết các người mới được an toàn, nhưng Ngô Thất thì không dễ gì chết gấp, các người cũng hiểu chứ?

Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết sững sờ, cùng nhìn nhau.

Bà nói đúng! Trời đất tuy rộng, song họ biết tìm đâu cho có một địa phương an toàn?

Tô Siễn Tuyết mỉm cười, lấy trong mình ra một tấm trúc bài, thốt:

- Hai kẻ đáng thương kia! Hãy cầm lấy tín phù này, đến Quân Sơn, tại Động Đình Hồ, tìm ngư phủ có chiếc thuyền sơn màu vàng, ngư phủ sẽ có đưa các người đến một nơi an toàn. Đến nơi đó rồi...

Bà cười ngạo nghễ, tiếp:

- Đừng nói một Ngô Thất, dù là mười, là trăm Ngô Thất, cũng chẳng dám làm gì các người!

Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ, cùng quỳ xuống lạy tạ, đoạn tiếp lấy tín phù đi luôn.

Triển Mộng Bạch hết sức kỳ quái, đồng thời nhận ra Tô Siễn Tuyết cực kỳ thần bí.

Ngày trước, bà có bảo chàng đến Quân Sơn tại Động Đình tìm bà, chàng tự hỏi, nơi đó có gì lạ?

Một tổ chức nào đặt căn cứ tại đó? Và bà là chi trong tổ chức ấy?

Lâm Nhuyễn Hồng nâng chiếc bao lên, rón rén toan đi.

Ngờ đâu, Tô Siễn Tuyết nhìn y, nhìn Tần Cơ lộ nửa mặt ngoài chiếc bao:

- Hai người ở lại!

Lâm Nhuyễn Hồng giật mình:

- Phu nhân có điều chi dạy bảo?

Tô Siễn Tuyết cười nhẹ, hỏi:

- Lâm Nhuyễn Hồng! Người không nhận ra ta sao?

Lâm Nhuyễn Hồng càng kinh hãi hơn:

- Phu nhân cũng biết luôn tên họ tại hạ?

Tô Siễn Tuyết cười lạnh:

- Người không nhận ra ta, còn ta thì nhận ra người!

Lâm Nhuyễn Hồng sửng sốt, không biết phải nói gì!

Tô Siễn Tuyết tiếp luôn:

- Bởi ta nhận ra được nhiều người, nên Liệt Hỏa phu nhân mới lôi kéo ta đi tìm. Thật là phiền phức cho ta!

Lâm Nhuyễn Hồng phải đáp như thế nào?

Bỗng, Tô Siễn Tuyết trừng mắt nhìn nữ nhân và thiếu niên, lạnh lùng:

- Việc tư riêng trong nhà ta, người muốn nghe à?

Lâm Nhuyễn Hồng giật mình, cười vuốt:

- Tại hạ đâu dám! Tại hạ xin bước ra ngoài, cho phu nhân nói chuyện với họ!

Y toan ôm Tần Cơ bước đi.

Tô Siễn Tuyết cười lạnh:

- Người ra ngoài, thì ta làm sao tìm lại người?

Bà xuất thủ, điểm vào năm huyệt đạo trên mình Lâm Nhuyễn Hồng.

Thủ pháp của bà rất nguy dị, chẳng những không với thủ pháp của bất cứ danh gia nào trên giang hồ, mà lại gồm cả nhu lẫn cương.

Chừng như bà kiêm cả sở trường của tất cả các môn các phái. Kỳ quái thay, võ công của bà cao như vậy, thủ đoạn lợi hại như vậy, mà trên giang hồ không ai biết đến bà!

Một sự lạ lùng thật!

Tô Siễn Tuyết cất giọng u buồn, gọi:

- Quan nhi! Bước lại đây!

Thiếu niên cúi đầu bước tới.

Tô Siễn Tuyết hỏi:

- Không phải là ta không thông nhân tình, muốn ngăn trở cuộc hôn nhân của các người, chỉ vì... Chỉ vì ta kỳ vọng nơi hai người cao hơn... Chẳng lẽ hai người không biết nỗi khổ tâm của ta!

Thiếu niên xúc động, ngực phập phồng, buột miệng kêu lên:

- Mẹ!...

Tô Siễn Tuyết trầm gương mặt, cười lạnh:

- Mẹ! Hừ! Người còn nhận ta là mẹ sao?

Sắc diện của bà biến đổi liên liên, không ai đoán được cảm nghĩ chân chính của bà như thế nào.

Thiếu niên cúi đầu thấp hơn một chút:

- Hải nhi đâu dám...

Tô Siễn Tuyết tiếp:

- Người còn nhận ta là mẹ à, sao người còn muốn làm cho ta thêm khổ tâm? Người phải biết, ta khắc phục bao nhiêu khó khăn mới đưa được người vào Đế Vương Cốc, tại sao người...

Triển Mộng Bạch tưởng mình vừa nghe một tiếng sét nổ bên tai. Sét không nổ song tai còn vang oang oang.

Chàng trầm nghĩ:

- Thì ra, hần mạo nhận ta, vào Đế Vương Cốc, là do chủ ý của Tô Siễn Tuyết! Thảo nào mà hần chẳng biết lối vào cốc, biết luôn cả việc nhà ta! Hần đã được bà ấy mớm cho đầy đủ chi tiết!

Thêm một lần nữa, chàng công nhận Tô Siễn Tuyết có hành tung cực kỳ thần bí!

Chàng nhìn qua Tiêu Phi Vũ, thấy nàng biến hẳn sắc mặt.

Bên trên, thiếu niên và nữ nhân đồng quỳ xuống.

Tô Siễn Tuyết trừng mắt nhìn nữ nhân:

- Ta nuôi dưỡng hai anh em người từ nhỏ đến lớn, nào phải dễ dàng chi? Vô luận làm sao, người cũng không nên bội phản ta mới phải.

Nữ nhân khóc:

- Hải nhi mất cả tự chủ, mẹ ơi!... Xin lão nhân gia thương tình, tác hợp cho hai con! Hai con đã có con rồi!...

Tô Siễn Tuyết hừ lạnh:

- Con! Người sanh con cho Quan nhi, rồi mang đứa bé đó ra định uy hiếp ta phải không?

Nữ nhân rung giọng:

- Con không...

Tô Siễn Tuyết nạt:

- Đừng nói nữa!

Bống, bà vỗ tay kêu bốp một tiếng:

- Người vào đây!

Một bóng người chạy vào.

Người đó là Liễu Đạm Yên.

Tiêu Phi Vũ suýt kêu lên, mà Triển Mộng Bạch cũng hãi hùng hết sức.

Suy qua lời nói của Tô Siễn Tuyết, thì Liễu Đạm Yên và nữ nhân là hai anh em ruột, song sinh, mà cả hai được Tô Siễn Tuyết nuôi dưỡng từ lúc nhỏ đến thành nhớn.

Liễu Đạm Yên thì rõ rệt là có liên quan với Tình Nhân Tiễn rồi.

Còn Tô Siễn Tuyết?

Liễu Đạm Yên cúi rạp mình:

- Hải nhi vâng lệnh đến đó quan sát, thấy tân khách của Đường gia còn đông đủ, chưa giải tán!

Tô Siễn Tuyết hỏi:

- Mấy năm sau này, người xuất ngoại hành sự, người có biết là trong thời gian đó, em gái người và Quan nhi đã làm gì chẳng?

Liễu Đạm Yên đáp:

- Hải nhi không được rõ cho lắm.

Tô Siễn Tuyết cười lạnh:

- Em người đã làm một việc mất mặt cho ta, người phải chịu trách nhiệm đấy! Trách phạt nói như thế nào, tùy người đó!

Liễu Đạm Yên biến sắc, không dám nói tiếng nào về việc đó.

Để chuyển hướng câu chuyện, hấn kề miệng vào tai bà thì thầm.

Tô Siễn Tuyết giật mình, biến sắc luôn:

- Ai ở đâu?

Liễu Đạm Yên bước đến gần, thì thầm bên tai bà mấy câu.

Đôi mắt của Tô Siễn Tuyết bừng sáng, sắc lạnh vô cùng. Đôi mắt đó quét ngang qua bụi đá dùng chứa tể phẩm.

Triển Mộng Bạch biết là bà không thể trông thấy chàng, dù vậy chàng vẫn giật mình.

Ánh mắt của bà như hai làn đao, vừa chớp qua là chàng rợn người ngay.

Bống Tiêu Phi Vũ kêu lên:

- Tần... Tần...

Đến lúc đó, nàng mới để ý đến chiếc bao, và Tần Cơ đã lộ ra ngoài bao rồi.

Triển Mộng Bạch cũng kinh hãi, thấp giọng thốt:

- Là chưa! Sao nàng ấy cũng ở đây?

Tiêu Phi Vũ đáp:

- Chiếc bao đó do Liễu Đạm Yên và Tôn Ngọc Phật mang đến!

Triển Mộng Bạch sống sờ, thâm nghĩ:

- Nếu vậy, Tần Sáu Ông bị hai người đó giết sao? Họ mang Tần Cơ đi, rồi đặt xác Tần Sáu Ông vào kiệu hoa!

Bên trên, Tô Siễn Tuyết trầm giọng hỏi:

- Quan nhi! Trong Đế Vương Cốc, người học được những gì? Có nhiều lắm không?

Tô Siễn Tuyết tiếp:

- Tiêu Vương Tôn là bậc kỳ tài trong thời này, học vốn uyên thâm, cơ quan, tin tức gì lão ta cũng am tường cả. Hiện tại, chính là lúc dùng đến sự học hỏi của người đó!

Thiếu niên vẫn chưa đáp.

Bên dưới thạch thất, Tiêu Phi Vũ kêu lên:

- Cái học về cơ quan của gia gia ta thắm diệu vô cùng, giả như một người nào đó, được gia gia ta truyền lại cho một vài phần thôi, cũng có thể mở tất cả những cơ quan kỳ bí trong thiên hạ. Bà ấy không muốn cho ai nghe việc riêng của bà, thì thế nào cũng tìm cách xuống đây, diệt trừ bọn ta! Tiểu tử đó có ở trong Đế Vương Cốc một thời gian, chỉ sợ...

Nàng không dám nói tiếp.

Trong khi đó, Triển Mộng Bạch thấy thiếu niên đi dần đến tế đài.

Chàng biến sắc mặt.

Bổng Hỏa Phượng Hoàng lạnh lùng hỏi:

- Triển Mộng Bạch! Người di động được chăng?

Triển Mộng Bạch biết nàng có ý gì rồi, hết sức mừng rỡ, hỏi lại:

- Có lẽ Đường cô nương...

Hỏa Phượng Hoàng chặn lời:

- Có một con đường bí mật ăn thông với thạch thất này, nếu người di động được, ta sẽ đưa đi!

Nàng cười lạnh, tiếp:

- Tuy ta không muốn cho người lấy bất cứ ai khác làm vợ, song ta cũng chẳng nỡ để người chết nơi tay kẻ khác.

Nàng liếc mắt sang Tiêu Phi Vũ, ý chừng muốn nói câu này:

- Đến lúc nguy cấp, chỉ có ta là cứu được chàng! Còn người thì chỉ được vụ đến tối rên hừ hừ!

Tiêu Phi Vũ làm gì chẳng hiểu ý nghĩa của ánh mắt đó? Nàng quay đầu về nơi khác.

Triển Mộng Bạch không thừa thì giờ lưu ý đến những cái nhỏ nhặt của nữ nhân vì ghen tức mà móc, mà xỏ nhau, lộ sắc mừng:

- Đa tạ cô nương!

Đường Phượng gần giọng:

- Nhưng ta không muốn ai bông bế, ôm ấp người cả! Ta không thích thấy cái cảnh đó!

Triển Mộng Bạch cười khỏ lấp:

- Thương thế của tại hạ giảm nhiều rồi. Tại hạ có thể cử động được!

Bổng, Tiêu Phi Vũ thốt:

- Hai người cứ đi! Ta không đi đâu cả!

Triển Mộng Bạch sững sốt:

- Người... người...

Tiêu Phi Vũ cười lạnh:

- Người ta cứu người, ta không mang ơn người ta đâu!... Hừ! Dù cho bọn đó có gan bằng trời, cũng không chạm đến con gái của Đế Vương Cốc chủ đâu!

Triển Mộng Bạch há hốc mồm, trố mắt nhìn nàng.

Thoạt tiên chàng chưa biết cái đạo lý như thế nào, song nhìn qua Hỏa Phượng Hoàng thấy nàng ngẩng mặt lên không, cười lạnh, bất giác tỉnh ngộ, thầm nghĩ:

- Thì ra là thế! Khổ quá, trời ơi!

Chàng cao giọng:

- Ra, thì cả ba cùng ra! Không ra, thì cả ba cùng ở lại!

Tiêu Phi Vũ mát ruột quá chừng.

Vừa lúc đó, có tiếng lạch cạch nơi bụi đá bên trên từ đường. Nàng biến sắc, hấp tấp kêu lên:

- Nguy! Tiểu tử dọ tìm được mấu chốt rồi!

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Có thể là vậy!

Tiêu Phi Vũ đậm chân:

- Người... nhanh lên đi! Đi gấp, chậm là nguy!

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Đi là phải đi cả ba! Không đủ ba người, ta nhất định không đi!

Tiêu Phi Vũ khoái trá vô cùng. Nàng làm bộ gắt:

- Thì đi! Oan gia ơi là oan gia! Ta bằng lòng đi theo đó, chịu chưa?

Nàng bật cười sằng sặc.

Triển Mộng Bạch cũng cười:

- Nói thế có phải là dễ nghe không? Đường cô nương ơi, chúng ta đi thôi!

Hỏa Phượng Hoàng nghe cái giọng ầm dịu của chàng gọi nàng, rồi còn xưng hô "chúng ta", nàng cảm thấy mát lòng hết sức!

Nàng đưa tay sờ soạng nơi vách một chút, bỗng vách nứt ra bày một khe hở nhỏ, vừa đủ một người chui qua.

Triển Mộng Bạch khen ngợi:

- Những cơ quan trong Đường môn quả thật cực kỳ xảo diệu!

Chàng đứng lên, bước vài bước, loạng choạng, chực ngã.

Tiêu Phi Vũ và Hỏa Phượng Hoàng không hẹn mà đồng cùng đưa tay đỡ.

Nhưng, cả hai lại cùng nhìn nhau, rồi cùng buông tay.

Triển Mộng Bạch thầm kêu khổ, cố gắng bước qua khe hở.

Bên trên, bực giá nhích động bày một đường trống.

Hỏa Phượng Hoàng biến sắc, cấp tốc lách mình qua khe hở, hoành tay ấn vào vách.

Vách đá khép lại liền.

Phía sau thạch thất là con đường hầm, hai bên vách có gắn đèn đồng, soi sáng mờ mờ.

Đường lại quanh co, khúc khuỷu, thăm thẳm dài chừng như vô tận.

Triển Mộng Bạch lại tán:

- Kiến thiết một hệ thống tinh xảo như thế này, phải có một khối óc tân kỳ mới làm nổi!

Hỏa Phượng Hoàng cao ngạo:

- Gia gia ta sáng chế ra đó!

Tiêu Phi Vũ không phục, bĩu môi, cất tiếng:

- Cuộc bố trí này, đành là khá, song so với bao nhiêu công trình kiến tạo tại Đế Vương Cốc, thì chưa thấm vào đâu! Ta không cần nói, các người cũng hiểu!

Hỏa Phượng Hoàng nổi giận:

- Nếu người cho rằng cái lối bố trí này không được tinh xảo thì đừng đi!

Tiêu Phi Vũ đứng cao đôi mày, toan phản công, Triển Mộng Bạch gắt:

- Suyt, người đừng nói nữa!

Chàng chỉ sợ hai nàng đấu khẩu mãi, lại sanh rắc rối, nên bảo Tiêu Phi Vũ im lặng. Tiêu Phi Vũ bị chàng ngắt nửa chừng câu, miệng chu chu, phụng phịu nguýt chàng một cái.

Ngờ đâu, lúc cả hai rắc rối, thì có tiếng chân người vang lên. Trong đường hầm, âm thanh nào cũng vang lên lờng lờng, nên tiếng chân còn xa mà họ nghe rất rõ.

Cả ba người đều biến sắc, nín thở, nép mình trong bóng tối, cùng nhìn tới phía trước.

Địa đạo rất dài, vì uốn khúc nên khó trông thấy.

Không lâu lắm, ba bóng người xuất hiện ở góc quanh, đi đầu là Sư Hồn Thủ Đường Dịch.

Bọn Triển Mộng Bạch không tưởng là trong địa đạo lại có người! Như thế này thì họ bị phát hiện là chắc rồi!

Riêng Triển Mộng Bạch thừa hiểu, dù vô tình, dù hữu ý, lạc lõng vào vùng bí mật của người khác là phạm vào cố kỵ lớn. Theo quy củ giang hồ, ai phạm vào cố kỵ đó là phải bị xử tử ngay.

Chàng khẽ nắm tay Tiêu Phi Vũ, thấy tay nàng cũng đầm mồ hôi lạnh.

Nhưng, Đường Dịch không đi tới, lão ta và hai người kia bấm nút cơ quan, vách hở ra, họ bước vào.

Vách hở, có bóng đèn chiếu ra địa đạo, phát xuất từ một mật thất.

Thì ra trong địa đạo, còn có một mật thất khác nữa!

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

- Nếu chúng ta muốn đi tới, để đến chỗ ra ở tận đầu địa đạo, thì phải đi ngang qua vọng cửa thạch thất đó. Đi như vậy làm sao tránh khỏi bị Đường Dịch phát hiện? Nếu đứng tại đây mà đợi, thì biết đến lúc nào Đường Dịch mới rời nơi đó?

Tiêu Phi Vũ và Hỏa Phượng Hoàng cũng nghĩ như chàng, cả ba đều lo sợ ra mặt.

Bên trong thạch thất, âm thanh của Đường Dịch vọng ra:

- Hai người sẽ lên đường khi trở canh, đem cái hộp này đến Quân Sơn tại Động Đình hồ. Không nên chững chảng, mà cũng không được ham mê rượu thịt làm chậm trễ công việc của ta! Các người biết chứ!

Triển Mộng Bạch kinh hãi, lại nghĩ:

- Lại Quân Sơn Động Đình! Không lẽ Đường Dịch có liên hệ gì với Tô Siễn Tuyết?

Hai người cung cung kính kính vâng một tiếng.

Đường Dịch tiếp luôn:

- Ta biết hai người mẫn cán, lại kín đáo, nên mới chọn mà giao phó công tác này! Tuy nhiên, hai người phải hết sức cẩn thận hành sự. Nếu làm hỏng sự việc của ta, thì đừng mong sống sót!

Hai người đó cung kính đáp:

- Thuộc hạ biết!

- Hộp đã được niêm phong kỹ, hai người đừng tìm cách mở ra xem. Đến Quân Sơn rồi, sẽ có người ban thưởng cho năm trăm lượng bạc. Trên đường về, không cần vội lắm, cứ vui say phê phỡn thoải thích!

Cả hai cùng cất tiếng:

- Đa tạ lão gia!

Đường Dịch cười nhẹ:

- Ta viết một phong thư, giao cho các người cùng mang đi một lượt. Ta và các người ở đây chờ đến lúc trở canh. Các người đi rồi, ta mới trở về phủ. Bây giờ, trong khi chờ lên đường, các người có thể tự do ăn uống. Trong nhà này có sẵn rượu thịt đó!

Tiếp theo đó có tiếng sột soạt như soạn giấy, bút, mực...

Triển Mộng Bạch vừa kinh hãi, vừa nghi ngờ, mà cũng vừa mừng rỡ.

Mừng là vì vô hình trung, chàng biết thêm một điều bí mật, nghi ngờ là vì không rõ trong cái hộp đó có vật gì, quan trọng như thế nào!

Kinh hãi là vì nếu Đường Dịch biết được chàng đã nghe lóm câu chuyện của lão, chắc chắn là lão ta không thể buông tha chàng!

Như thế, tình huống của chàng dù đang nguy, sẽ nguy hơn! Do đó, bằng mọi giá, chàng phải tránh né Đường Dịch!

Suy tư một chút lấy quyết định!

Thay vì ở đó mà chờ Đường Dịch đi nơi khác, thì tốt hơn là liêu đi qua.

Chàng bóp mạnh bàn tay Tiêu Phi Vũ, như để hỏi ý nàng. Trong bóng tối, đôi mắt nàng chớp sáng, chứng tỏ nàng cũng cương quyết làm liều như chàng nghĩ.

Triển Mộng Bạch điểm một nụ cười.

Rồi cả hai từ từ bước tới.

Hỏa Phượng Hoàng kinh hãi, không biết làm sao ngăn chặn họ, đành phải bước theo.

Họ nín thở bước đi, mào chưa chắc gì bước nhẹ chân bằng họ lúc đó.

Bên trong mật thất, một người vừa cười vừa thốt:

- Lão gia uống một chén!

Tiêu Phi Vũ nghiêng răng bể xốc Triển Mộng Bạch lên vai, quay đầu ra hiệu cho Hỏa Phượng Hoàng.

Bất thành linh, họ vọt tới.

Tuy đang cầm cúi viết thơ, ba bóng người vọt qua ngang, hắt ánh sáng của ngọn đèn trở lại, Đường Dịch phát giác ra ngay.

Lão quăng bút, kêu lên:

- Bên ngoài có người! Đuổi gấp!

Lão đã ra đến ngoài rồi.

Quả thật, trước mắt lão, có hai bóng người vừa chộp lên là biến mất.

Hai người kia hấp tấp theo ra, người nào cũng sợ hãi đến trắng nhợt mặt mày, miệng còn đầy đồ ăn.

Đường Dịch trầm giọng:

- Kế hoạch phải biến cải rồi! Hai người lập tức mang hộp theo ta, đi ngay bây giờ. Hai kẻ đó không phương thoát khỏi ổ mai phục bên ngoài đâu!

Lão đuổi theo hai bóng đó.

Tiêu Phi Vũ và Hỏa Phượng Hoàng đã đến tận đầu địa đạo.

Hỏa Phượng Hoàng đi đầu, song vì quá kinh hoàng, trong nhất thời không mò ra nút cơ quan.

Đường Dịch hò hét phía sau, càng phút càng gần.

Tiêu Phi Vũ nghe lồng ngực suýt vỡ vì nhịp tim đập mạnh. Triển Mộng Bạch cũng sợ hãi, hai tay sờ soạn loạn xạ cả lên. May cho chàng, Tiêu Phi Vũ lúc đó quá căng thẳng, nên nàng không để ý.

Bỗng, Hỏa Phượng Hoàng reo lên:

- Tìm được rồi!

Tiêu Phi Vũ mừng rỡ:

- Nhanh!... Nhanh lên!...

Hỏa Phượng Hoàng run tay ấn nút cơ quan.

Phía sau, Đường Dịch đuổi tới như gió cuốn.

Tiêu Phi Vũ chột thấy tối mắt.

Mắt vừa tối đó, vụt sáng liền.

Họ nhìn ra cửa địa đạo đã mở. Cả ba mừng quá đổi mừng, hơn cả tử tội được ân xá.

Họ cùng vọt ra ngoài, nhưng chân họ chùn lại.

Họ kêu thảm:

- Khổ!

Phía ngoài cửa địa đạo, có hơn mười đại hán, vận y phục gọn. Đeo vũ khí, đang đứng canh phòng.

Vì chúng không tưởng là có địch nhân từ địa đạo chui lên, nên tất cả cùng đưa lưng lại, mặt hướng ra ngoài.

Do đó, chúng chưa phát hiện kịp thời bọn Tiêu Phi Vũ vừa nhô mình lên.

Xa xa, ở phía trước, không có người canh, song ngựa hí vang rền. Nơi đó, có một khoảng đất rộng, toàn là bóng ngựa.

Trước một đàn ngựa như vậy, còn ai vượt qua nổi? Do đó mà chẳng cần có người canh gác mặt này.

Tuy nhiên, vượt qua một chỗ như vậy, dù không có người canh. Tiêu Phi Vũ nhận thấy còn khó khăn hơn việc vọt ra hai hướng kia.

Tiêu Phi Vũ cơ hồn tuyệt vọng!

Phía sau, Đường Dịch hét lớn:

- Đừng để gian tế chạy thoát.

Bọn đại hán hai bên cùng quay mình lại, cùng rút vũ khí, lướt tới.

Tiêu Phi Vũ thì không dám buông Triển Mộng Bạch, khẽ nhún chân, phi thân vào đàn ngựa.

Hỏa Phượng Hoàng dù gặp vùng lửa, cũng phải nhảy vào, hà huống đàn ngựa. Nàng vọt theo liền.

Đường Dịch đã lên đến mặt đất rồi, quát to lên:

- Chúng nhảy vào đàn ngựa, đó là sự tìm đường chết. Các cung tiễn cao thủ hãy chực sẵn, đừng để sót tên nào!

Một đại hán loan truyền lệnh ra.

Quanh đàn ngựa, có một đường giây dài bằng sắt, bốn phía đều có người canh ngựa để đề phòng gian tế. Chúng tiếp nhận lệnh đó, lại truyền ra xa, bốn phương, tám hướng trong khoảnh khắc đều được báo động.

Tiêu Phi Vũ cũng biết là mình đã vào vùng tử địa, nhưng không vào đó thì còn chạy đi đường nào nữa?

Bất quá, nàng đánh liều, nấp được lúc nào, hay lúc đó, rồi hãy tính.

Nàng hiểu rõ, ám khí của Đường môn rất lợi hại, nên không dám chạy trên lưng ngựa, thành ra phải lòn dưới bụng ngựa mà đi.

Ngựa đàn ngựa lũ thì ỉa đái bữa bãi, đi ngang qua một nơi rộng lớn như vậy, thật là vỡ lẽ mũi như thường.

Ba người khó chịu hết sức, càng nín thở thì khi thở ra hít vào càng mạnh, nín một phần, hít hai phần, khổ và hoàn khổ.

Tiêu Phi Vũ từng hưởng sung sướng đã quen, gặp cái cảnh này thực khó chịu hết sức!

Tuy vậy, nàng lo cho nàng thì ít, mà lo cho Triển Mộng Bạch thì nhiều. Nàng luôn miệng hỏi:

- Có khỏe người phần nào chẳng? Có chịu được mùi hôi thúi này chẳng?...

Triển Mộng Bạch cảm xúc vô cùng, chỉ nhìn nàng với đôi mắt ướt ướt, chứ không đáp.

Hỏa Phượng Hoàng hừ một tiếng, mĩa:

- Khéo hỏi vô ích! Chịu không nổi cũng phải ráng mà chịu, không ráng thì tắt thở à?

Tiêu Phi Vũ biết là nàng gánh lòng nặng, nên không nở chấp, vờ như chẳng nghe, cứ tiếp Triển Mộng Bạch:

- Thương thế người còn hành nữa chẳng?

Hỏa Phượng Hoàng cười lạnh:

- Sắp chết đến nơi, thương thế có lành hay không lành cũng chẳng làm gì!

Tiêu Phi Vũ cũng lờ lẩn, lại nói với Triển Mộng Bạch:

- Nếu chịu không nổi cái mùi đó, người cứ áp mặt vào mình ta đây, dù sao thì ta cũng thơm hơn cứt ngựa!

Nàng muốn cười lắm, song nụ cười không nở nổi! Không cười được, nàng lại khóc.

Lệ thảm của nàng rơi trên mặt của Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch cứ tưởng nàng ương ngạnh, quật cường, không ngờ nàng cùng ôn nhu như bất cứ thiếu nữ hiền dịu nào khác.

Bất giác, chàng thở dài, buông nhẹ:

- Ta cảm kích cứt ngựa vô cùng! Cứt ngựa đã làm cho ta một cái ơn rất lớn!

Tiêu Phi Vũ trố mắt:

- Người nói gì?

Triển Mộng Bạch gượng cười:

- Nếu không có những đống cứt ngựa đó, thì khi nào người hiền dịu như thế này!

Tiêu Phi Vũ phì cười:

- Thề trước kia, ta không hiền dịu à?

Nàng cúi xuống, áp mặt vào mình Triển Mộng Bạch, không nói gì nữa.

Chung quanh, ngựa hí vang rền, càng lúc càng lớn, trợn đàn ngựa dao động, cái thế còn mạnh hơn bão biển.

Sát cơ hiển diện khắp nơi.

Nhưng, chính trong khung cảnh này, nguồn cảm thông của họ bắt đầu hòa hợp, để vĩnh viễn thành một khối duy nhất. Họ lại xem như mình lạc lõng đến thiên đàng.

Lâu lắm, Triển Mộng Bạch lại thở dài:

- Ta có cái tánh quái dị, trước kia, ta thường chọc tức người, làm cho người từng phen bực dọc, song từ nay... từ nay...

Chàng vụt nhớ đến cảnh nguy hiện tại, liền bỏ câu nói.

Chắc gì còn sống được mà hứa hẹn từ nay...?

Tiêu Phi Vũ xúc cảm phi thường, áp mình sát vào người Triển Mộng Bạch, khóc mãi.

Hỏa Phượng Hoàng chợt cất tiếng:

- Còn từ nay, từ mai gì nữa. Đời ta, ta chỉ mong có được phút giây như các người đó thôi! Có được rồi, chết cũng mãn nguyện!

Ngày nào còn là một tiểu thơ, một tiếng gọi, trăm tiếng dạ. Rồi bây giờ! Bây giờ lòng bụng ngựa, trốn chạy như thú bị săn!

Tiêu Phi Vũ thở dài, thầm nghĩ:

- Có ai tưởng được vận số của nàng bi thảm đến mức độ đó.

Bất giác, nàng cảm thấy đồng tình với Hỏa Phượng Hoàng, cho rằng nàng ta đáng thương hơn là phiên hận.

Tiêu Phi Vũ quay đầu lại gọi:

- Lại đây, Đường cô nương! Chúng ta quây quần một chỗ...

Hỏa Phượng Hoàng ngẩng mặt lên, cười lạnh:

- Hai người cứ hòa tấu bản nhạc tâm tình giữa cơn bão tố, gọi ta làm chi? Vui được cứ vui, ai không vui được thì chờ chết, ta mong được chết gấp, đừng níu nuôi ta lại ở cõi đời này của ta!

Tiêu Phi Vũ dịu giọng:

- Tôi biết, cô nương là một con người thiện lương, phi thường thiện lương, bất quá có cái thích nói châm nói chích cho kẻ khách thương tâm đấy thôi, chứ thực sự thì rất tốt.

Nàng tiếp luôn:

- Bên ngoài, cô nương có vẻ mặt lạnh lùng như vậy, chứ bên trong, đơn trường của cô nương nồng nhiệt hơn bất cứ ai trên đời này!

Hỏa Phượng Hoàng giật mình.

Lời nói của Tiêu Phi Vũ gợi mạnh mối thương tâm, nàng bật khóc. Khóc một lúc, nàng vụt cất cao giọng:

- Ai nói ta có can trường nồng nhiệt? Cái tâm của ta... đã chết từ lâu...

Còn gì nghe bi ai hơn những lời đó?

Tiêu Phi Vũ đặt tay lên đầu vai nàng, nhẹ gọi:

- Đường cô nương...

Hỏa Phượng Hoàng rút lên:

- Dang ra! Dang ra! Đừng mó vào mình ra! Ta không muốn ai thương hại ta cả! Bất cứ ai!

Nàng khóc rống lên, khóc ngất!

Trong khi đó, bên ngoài, tiếng hét tiếng la hòa với tiếng ngựa hí vang lên âm âm, như đất vỡ trời lung.

Bỗng, Triển Mộng Bạch kêu lên:

- Nguy! Nguy! Đàn ngựa tản mác rồi!

Tiêu Phi Vũ quay đầu nhìn ra, thấy ngựa được lừa đi xa dần.

Người trong Đường môn đã mở vòng giây đai bên ngoài rồi!

Triển Mộng Bạch lẩm nhẩm:

- Tắt nước bắt cua, tháo nước bắt cá, không sót một con nào! Độc thật!

Tiêu Phi Vũ nghe lạnh chuyền vào người.

Hỏa Phượng Hoàng kêu lên:

- Thế thì nguy!

Triển Mộng Bạch thở ra:

- Phải chi có lửa.

Tiêu Phi Vũ gật đầu:

- Đúng vậy! Phải chi có lửa!

Hỏa Phượng Hoàng trố mắt:

- Lửa để làm gì?

Tiêu Phi Vũ giải thích:

- Nếu chúng ta có cách làm cho đàn ngựa chạy cuồng loạn lên, rồi nhân đó, nấp trên lưng chúng, thừa hỗn độn mà ra, người trong Đường gia của cô nương dù lợi hại đến đâu, cũng không ngăn chặn nổi làn sóng ngựa. Lửa có thể dùng vào việc đó!

Hỏa Phượng Hoàng lắc đầu:

- Ta cứ tưởng là mình thông minh lắm! Song so sánh với các người ta có khác gì một đứa bé con! Tuy nhiên...

Nàng cười tiếp:

- Ta tự xưng là Hỏa Phượng Hoàng mà! Cái danh hiệu đó phải nói lên một sự gì chứ!

Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ cũng sáng mắt, hỏi gấp:

- Cô nương có lửa?

Hỏa Phượng Hoàng gật đầu:

- Tự nhiên!

Nàng lấy trong mình ra hơn mười viên đạn, to bằng hạt ngô đồng, thốt:

- Cùng may! Loại này do ta chế ra, nên không bị ướt!

Nàng cắn môi, đè nén một cái nhói ở tim khi nhắc lại vụ bị ướt vũ khí.

Rồi nàng tiếp luôn:

- Chỉ cần quăng mấy viên đạn này xuống đất, là có lửa bốc lên liền.

Tiêu Phi Vũ tiếp lấy mấy viên, cười tươi:

- Nơi đây có cỏ khô, có phân ngựa, cả hai thứ là bồi tốt nhạy lửa, nếu mình đốt lên, trừ ra mưa cầm chừng mà đổ xuống, không một ai dập tắt được!

Bên ngoài, có tiếng gọi vọng vào:

- Các người không trốn thoát được đâu! Nên ra mặt đi! Bọn ta sẽ nương tay cho! Nếu ngoan cố, là chết uống mạng đấy!

Bọn đó cứ cầm như ba người ở bên trong là cá mắc lưới rồi, cho nên chúng chẳng cần mạo hiểm xông xáo qua đàn ngựa mà vào, chỉ đứng ngoài chờ cạn nước mà bắt cá.

Đàn ngựa rất đông, chiếm đa phần diện tích, khoảng trống còn lại chẳng được bao nhiêu, do đó ngựa tản mác rất chậm.

Hỏa Phượng Hoàng bảo:

- Các người lên ngựa đi!

Tiêu Phi Vũ đỡ Triển Mộng Bạch lên, bỗng hỏi:

- Bọn tôi lên ngựa, còn cô nương?

Hỏa Phượng Hoàng cười thầm:

- Ngựa thì nhiều, đốt lửa phía sau, vị tất phía trước hay được? Các người nên ôm lưng ngựa, nếu đến phía trước mà chậm lại, thì không làm sao chạy thoát. Ta phải ở phía sau, tùy thời nổi lửa lên cho ngựa chạy toán loạn.

Tiêu Phi Vũ không bằng lòng:

- Như thế sao được? Chúng ta phải cùng ra một lượt!

Triển Mộng Bạch tán đồng:

- Phải đó! Chúng ta nên đi một lượt!

Hỏa Phượng Hoàng lắc đầu:

- Nghe các người nói được câu đó, ta mãn nguyện lắm rồi! Bình sanh, ta nghĩ đến ta thôi! Bây giờ, ta phải nghĩ đến người khác.

Tiêu Phi Vũ nóng nảy:

- Nhưng... nhưng...

Hỏa Phượng Hoàng khoát tay:

- Nhanh lên đi! Đừng quan tâm đến ta! Cọp dữ không ăn cọp con. Chẳng lẽ bắt được ta rồi, gia gia nữ giết ta sao?

Tiêu Phi Vũ nghĩ là nàng có lý, nhìn ra thấy đàn ngựa đã thừa rồi, và khoảng trống chính giữa cũng rộng hơn độ mấy trượng.

Nàng do dự một chút:

- Nếu vậy thì... thì...

Hỏa Phượng Hoàng dậm chân:

- Ta bảo nhanh lên! Nếu các người chần chờ mãi, thì chết hết cả ba đấy!

Tiêu Phi Vũ rơi lệ:

- Cô nương mấy phen cứu tôi... tôi...

Nàng nghe nói ở hông, thì ra Hỏa Phượng Hoàng điểm vào huyệt đạo của nàng.

Rồi Hỏa Phượng Hoàng tiếp:

- Cách biệt hôm nay, thì còn có trùng phùng ngày mai. Chỉ cần các người đừng... đừng quên...

Nàng chận một con ngựa, đẩy Tiêu Phi Vũ lên, rồi đỡ Triển Mộng Bạch lên theo.

Triển Mộng Bạch kêu lên:

- Đường cô nương...

Hỏa Phượng Hoàng vờ không nghe, cắn răng, quăng mấy viên đạn lửa.

Lửa bén cỏ, bắt cháy liền.

Đàn ngựa thấy lửa, kinh hoảng, vừa hí vang, vừa chạy loạn.

Con ngựa của Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch sợ quá, nhảy chồm lên, suýt quăng cả hai xuống đất.

Thừa lúc đó, Hỏa Phượng Hoàng phóng mình, vươn tay, giải huyết cho Tiêu Phi Vũ, tay kia vỗ vào bụng ngựa.

Con ngựa vọt liền.

Hỏa Phượng Hoàng cao giọng gọi với:

- Chúc may mắn! Sẽ có ngày gặp lại nhau!

Nàng đổ lệ chau mày!

Huyết đạo được giải khai rồi, ngựa đang vọt, Tiêu Phi Vũ không thể làm gì hơn là giữ cho Triển Mộng Bạch khỏi ngã, nên không làm sao đáp lời kịp.

Lúc ấy, Đường Địch mặt lạnh như tiền, chỉ huy Đường môn đệ tử tản ngựa, chắn lưới bắt gian tể.

Trông lão điều khiển giai nhân, mừng tượng một chủ soái giữa trận chiến.

Cái lưới đó, chẳng phải bằng nhân số, mà là bằng ám khí, đó là điểm lợi hại mà lão ỷ trượng, và lão tin chắc gian tể phải bị hạ.

Thỉnh thoảng, lão cao giọng nhắc chừng:

- Chú ý! Đừng để cho gian tể chạy thoát! Nếu cần, cứ hạ sát luôn!

Bỗng, có tiếng cười lạnh sau lưng:

- Gian tể là gì? Người là gian tể thì có!

Giọng nói dấm dùi, ấm hơn tiếng cười.

Đường Địch biến sắc, quay nhanh người lại, quát:

- Ai?

Người đó hỏi lại:

- Giọng nói của ta, lão không nhận ra được nữa sao?

Đường Địch kinh hãi, kêu lên:

- Người?

Đoạn lão hét:

- Cứ lục soát! Gian tể còn đó!

Rồi lão chui mau xuống địa đạo.

Tô Siễn Tuyết mỉm cười, dựa mình nơi vách địa đạo, vẻ phong hoa tình tứ hiện ra rõ rệt.

Đường Địch run run giọng:

- Làm sao người đến đây?

Tô Siễn Tuyết hỏi lại:

- Ta đến không được à?

Đường Địch dậm chân:

- Nếu biết sớm là người đến thì vừa rồi ta khỏi phải sai hai đệ tử mang vật đó đến cho người...

Tô Siễn Tuyết ngưng cười:

- Chạy theo chúng còn kịp chăng?

Đường Địch thở dài:

- Không kịp đâu!

Tô Siễn Tuyết tiếp:

- Ta vì vật đó mà đến, về phần Quan nhi, ta đã tìm gặp hấn rồi. Nếu không có hấn, ta không làm sao vào lọt trong địa đạo này!

Đường Địch kêu lên:

- A! Hấn có đến đây? Hấn ở đâu?

Tô Siễn Tuyết lại tiếp:

- Còn có một bọn khác nữa, song ta không dẫn chúng theo.

Đường Địch trầm giọng:

- Người trở lại gấp đi, bọn đệ tử của ta mà trông thấy người thì bất tiện lắm đó! Đêm nay, đúng canh ba, ta sẽ tìm cách gặp người.

Tô Siễn Tuyết mỉm cười:

- Ta biết!... Còn người, người có biết hai gian tế từ nơi này thoát đi, là ai chăng? Vĩnh viễn người không đoán nổi đâu!

Đường Địch giục:

- Ai? Nói gấp đi!

Tô Siễn Tuyết đáp:

- Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ! Ngoài ra còn có con gái của người nữa!

Đường Địch giật bắn mình.

Lâu lắm, lâu mới thốt được với giọng căm hờn:

- Ta hết sức kỳ quái, không hiểu tại sao gian tế lại lọt vào đây được! Thì ra, lại là con liều đầu đó!

Bỗng bên ngoài địa đạo có tiếng hét:

- Lữa!... Lữa!...

Rồi người loạn, ngựa loạn, huyên náo hơn cảnh ác chiến giữa muôn quân ngàn tướng song phương.

Đường Địch xám mặt, thấp giọng:

- Cẩn thận nhé!

Lão quay mình, vọt ra khỏi địa đạo, vung tay, quát:

- Chuẩn bị ám khí! Xem kỹ lưng những con ngựa! Nếu cần, cứ bắn chết luôn ngựa!

Gian tế cỡi ngựa sắp đi ra đó!

Âm thanh của lão do nội lực truyền đi, vang rền, át cả tiếng người la, ngựa hí!

-- o O o --